

med hensyn til fremmede kvinders erhvervelse af statsborgerret i det pågældende land efter indgåelse af ægteskab med en indlænding at vælge *naturalisationslinien* fremfor erklæringslinien. Afvigende synspunkter kom vel til orde, men det var den almindelige opfattelse, at naturalisationslinien burde foretrækkes som den principielt rigtige, og at dens gennemførelse i praksis ikke behøvede at medføre større ulempe, når man ved lovens administration viste de pågældende kvinder det hensyn, de havde et naturligt krav på. I Norge og Sverige ville den praktiske forskel mellem de to metoder, efter hvad der hævdedes, i almindelighed ikke blive stor, men man erkendte, at sagen stillede sig noget vanskeligere for Danmarks vedkommende, fordi naturalisation her ikke er et administrativt, men et lovgivningsanliggende. Indenfor den danske delegation var meningerne om dette spørgsmål delte. Man anså det for sandsynligt, at erklæringslinien havde betydelig tilslutning på rigsdagen, og måtte derfor forbeholde sig sin stilling til sagen. Dog fremhævedes det, at opfattelsen i de to andre lande var et argument, som der ville blive lagt vægt på, når afgørelsen skulle træffes.

Med hensyn til *landsforræderiparagraffen* (§ 9) var stillingen den, at det svenske regeringsforslag havde udeladt denne paragraf, som man efter nærmere overvejelse fandt stridende mod en bestemmelse i den svenske forfatning (§ 33 i „regeringsformen“), og som der iøvrigt ikke indenfor den svenske delegation var noget ønske om at få optaget i loven. I Norge fandt man det derimod ønskeligt at have en sådan bestemmelse, eventuelt dog i en modificeret form, f. eks. således, at den, der var blevet naturaliseret efter mindst 7 års ophold i landet, eller som først havde gjort sig skyldig i forseelsen efter forløbet af 3 år efter hans naturalisation, ikke skulle kunne fratages statsborgerretten. Det erkendtes dog, at bestemmelsen, navnlig med disse begrænsninger, kun kunne få betydning i forholdsvis få tilfælde; og var begge de andre lande imod bestemmelsen, ville også Norge overveje eventuelt at give afkald på den. Den danske delegation skønnede, at der på rigsdagen var mest stemning for at lade forræderiparagraffen udgå. Indenrigsministeren lagde ikke afgørende vægt på sagen, men så helst, at paragraffen blev opretholdt, eventuelt dog med en ændring, hvorefter den kun skulle kunne anvendes, når den pågældende var idømt en noget længere frihedsstraf end foreslået. De fra norsk side skitserede begrænsninger fandt ministeren ikke hensigtsmæssige.

Også spørgsmålet om, hvor lang tid en udlænding i almindelighed — bortset fra særlige tilfælde, derunder så-